

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

IOANA
POPOVICIU

PE MOȘIA
BRISTENEI

Libris
EDITORIAL
BRAȘOV, 2019

CUPRINS

CAPITOLUL I / NAȘTEREA	5
CAPITOLUL II / PROBATUL ROCHIEI.....	15
CAPITOLUL III / 21 FEBRUARIE, O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE DE PETRECERE	23
CAPITOLUL IV / CU ZECE ANI ÎNAINTE	35
CAPITOLUL V / O VARĂ CALDĂ CE ÎNGHEATĂ INIMA.....	45
CAPITOLUL VI / 1 MARTIE 1838 ZIUA BALULUI.....	51
CAPITOLUL VII / SEARA BALULUI.....	57
CAPITOLUL VIII / TREZIREA	65
CAPITOLUL IX / CHIPUL ACOPERIT.....	75
CAPITOLUL X / TRĂDAREA.....	81
CAPITOLUL XI / O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ	87
CAPITOLUL XII / ÎNTOARCEREA LA VECHEA CASĂ.....	93
CAPITOLUL XIII / DEZAMĂGIREA	97
CAPITOLUL XIV / RĂZBUNAREA.....	103
O strângere de mână	115
Inimă otrăvită.....	117
Timpul care trece	119
Contele Dracula și mireasa lui îmbrăcată în negru	121
Dansul ploii	125
Urmele unei sânii	127

CAPITOLUL I

NAȘTEREA

Desculță, merge noaptea, prin iarba asudată de multă trudă, vântul bate tare prin părul lung, nu o mângâie, o lovește tare pe obraji. Rochia lungă din mătase albă o face o zeiță în noapte, cu talie subțire și sâni grațioși, zeiță pură care visează dragostea, adevărata dragoste. Toate drumurile sunt deschise noaptea, în timp ce luna o însoțește în disperata ei căutare. Liniștea pare a fi inutilă, dar are esența vântului, vântul care spulberă frunzele în jurul Bristenei. Ea se abandonează singurătății, sperând într-un strop de bucurie. Încearcă cu greu să-și hrănească cea mai mare dorință a sa, îi e sete să și-o păstreze doar pentru sine. Mândră din fire, nu se teme de obstacolele pe care le va întâlni, pentru că totul îi aduce grație inimii sale inocente. Picioarele ei, în timp ce ating pământul par fulgi care mângâie iarba, zâmbetul ei atât de dulce reușește să încâlzească lumea întreagă, ochii ei

emană iubire, dulceață întocmai precum al său glas. În timp ce aleargă prin pădure, copacii se închină în fața frumuseții ei, râul se oprește din curgere în timp ce frunzele formează un covor pentru a o însoți pe drumul ei grațios. Totul dansează și cântă în jurul inimii sale inocente, totul o face grațioasă. Zăpada se topește fără regret, ploaia se rușinează dacă vine fără să anunțe, în timp ce în ea furtuna este lipsită de tunete și fulgere și nu duce lipsă de plânsete zgomotoase în inimă și pe chipul ei foarte frumos.

Este cea mai mică din familie, a venit ultima într-o lume minunată la prima vedere, are alte trei surori foarte frumoase, dintre care una deja căsătorită. Se născuse într-o zi de vineri, întâi martie 1822, în timp ce zăpada căuta să-și sufoce ultimele clipe ale acelui an, murea lăsând loc la ceva mai frumos, se stingea spre a da naștere unui nou început, mult mai frumos și senin. Păr castaniu, chip curat și inocent, ochi mari albaștri care luminau întreaga moșie dând startul unei mari petreceri. Fiecare naștere aducea speranță și așteptarea tremurândă devenea fericire. O viață nouă umplea de dulceață inimile și aducea soarele într-o casă care avea mare nevoie de el. Mica sa inimă îmbrățișa dintr-odată lumea întregă. Cu zâmbetul său emoționa soarele care, jenat, se ascundea în spatele norilor. Ochii săi străluceau în prezența lumii și mâinile sale se emoționau atingând alte mâini pentru prima dată. Venise pe lume încălzită de iubire, iubirea adevărată dintre Iancu și

Ileana. O lungă așteptare pentru nașterea ei, chiar se lăsase așteptată dar meritase osteneala. Această mică creatură încântase lumea, reaprinse focul și încălzise chiar și inimile cele mai reci. Acum se deschidea cerul, dispus să trateze cu pământul deja pregătit de eveniment, în timp ce Nicolae deschidea poarta închisă cu lacăte de aur. Munții cu bogățiile lor, râurile și copacii care par să cânte de bucurie. Și apoi toate florile, care se pregăteau împreună cu o pajiște, pictată în trei tonuri de verde, să primească în viața lor viața Bristenei.

„S-a născut și este ca o florică, delicată în timp ce o mângâi și fidelă iubirii!”

„Să trăiască, să trăiască, sănătoasă și în pace!”, răspunseră cei prezenți.

„Numele ei este Bristena”, spuse cu mândrie și cu inima tandră de bunic, Nicolae.

„Viață lungă Bristenei, viață lungă!”, răspunseră din nou cei prezenți.

A fost primită de oamenii locului ca un adevărat cadou din cer, un nou început, o nouă viață în care pacea trebuie să domnească în locul ranchiunii, unde tradițiile sunt păstrate cu multă grijă fiind cea mai mare bogăție a lor. A fost primită ca un dar al universului, ea este hărăzită să aibă în mâinile sale viitorul, viața, dragostea și chiar soarele.

Abia întorși acasă, Nicolae sprijini cu grijă fetița în brațele Ilenei și ieși împreună cu Ion pentru a

vorbi în liniște despre pregătirile de botez pentru micuța nou-născută. Totul trebuia să fie făcut într-un mod corect, fără să lipsească ceva.

„Vreau să continui pregătirile și să te ocupi de tot, Ion, îți încredințez dumitale această sarcină”.

„Cum doriți, domnule”.

„Peste o lună vreau ca dumneata să îi strângi pe toți, toate rudele, de la mic la mare, bogați și săraci, toți trebuie să participe la botez”.

„Voi avea grijă de tot, domnule”.

Nu obosea să o privească, părea atât de mică și de lipsită de apărare! Spera atât de mult să fie băiat și să aibă puterea să ducă pe umeri multe responsabilități. Dar în timp ce se uita în ochii ei, avea senzația unui viitor sigur, lăsat în mâinile ei mici. Vedea deja în ea puterea iertării și a dragostei. Nu se îndoia de ea așa cum nu punea la îndoială faptul că alegerea lui era ultima lor speranță. Zăpada spuse adio și în sfârșit plecă fără amărăciune, fericită că îi lasă locul aceleia care în curând o înlocui cu mândrie. A trebuit să facă multe treburi în vederea pregătirii botezului micuței nou-născute. A trebuit ca toți copacii să se îmbrace în veșminte de sărbătoare, unii în alb, alții în roz, unii au îndrăznit spre culori mai vii în timp ce parfumul era încântător, parfum de speranță, de dragoste, parfum etern de primăvară. Nu lipsea corul păsărilor iar cântecul lor era pur și simplu divin, apa cea mai curată și mai dulce din lume se dăruie

pentru a fi binecuvântată, îmbrăcată în rugăciune făcută cu multă grijă și dragoste de către șapte preoți cu veșminte brodate cu ace și fir de aur și argint. Rugăciunile și cântecele lor precum și cântecul păsărilor alergau ca notele muzicale ale harpei, pe scara celor șapte ceruri. Totul era gata, natura într-o singură lună își făcuse datoria îmbrăcând lumea în haine de sărbătoare care miroseau pregnant a dragoste.

„Suntem gata toți, doamnă, trăsurile ne așteaptă”, îi spuse Georgeta Ilenei.

„Mulțumesc”.

„Vreți să o acopăr mai mult?”.

„Nu, Valvara, e bine așa”, interveni stăpână pe ea Georgeta.

„Bine, mamă, cum doriți”, spuse Valvara.

Valvara avea un chip frumos, curat, părul castaniu deschis, în timp ce ochii erau verzi-maronii, dacă îi priveai cu atenție erau foarte asemănători cu culoarea vicleniei. Fiind încă tânără, avea paisprezece ani, era demnă să se ocupe de mica Bristena în ziua botezului și chiar și după. Drumul până la biserică era lung, era aceeași biserică în care toată familia primise botezul și unde părinții și bunicii s-au căsătorit. Cristelnița era făcută din aur și fusese înfrumusețată cu flori cu perlă și ghiociei. Toți cei prezenți se emoționară la vederea aceluia trupșor cu pielea catifelată în brațele preotului gata să-l

scufunde în apa binecuvântată a botezului. Acel mic trup a fost scufundat în cristelniță de trei ori și apoi a fost sprijinit în brațele lui Nicolae, alegând să-i fie și naș. El însuși fu cel care o duse în brațe până la altar, unde îngenunche pe o pernă brodată cu fir de aur unde șapte preoți îl așteptau cu cântece divine. Nicolae duse trupșorul înfășurat într-o mantie albă până la sfântul altar în timp ce un alt preot cu barbă lungă și ochi plini de lumină sfântă luă cu o linguriță de argint împărtășania pe care Bristena o înghiți fără să protesteze. După ce s-a terminat ritualul botezului, Bristena a fost îmbrăcată cu o haină tradițională croită de trei doamne care îmbogățiseră veșmântul cu broderii înflorate și nu numai, alegând doar trei culori, roșu, galben și albastru. Roșu pentru a aminti de sângele străbunilor, galben de bogăție, putere și nu numai, în timp ce albastru amintea de apa cea mai dulce din lume și de cerul cel mai frumos. Toți cei prezenți au fost invitați să sărbătorească alături de familie.

„Curtea și chiar și grădinile sunt gata să primească toți oaspeții”, îi spuse Ion lui Iancu.

„Și grădina cu flori?”.

„Da, domnule, și grădina cu flori a fost pregătită cum ați cerut!”.

„Foarte bine Ion, mulțumesc!, spuse Iancu în timp ce fu oprit cu insistență într-o strânsă îmbrățișare de către o doamnă cunoscută lui și întregii sale familii.

„Iancu, dragule, ce plăcere să te văd din nou!”.
Puse așadar capăt conversației celor doi, această femeie frumoasă dar și șireată și astfel Iancu se trezi prins în brațele ei, în brațele celei mai bune prietene ale Ilenei.

„Codrina, bine ai venit, sunt bucuros să te revăd”.

„Plăcerea e numai a mea, ca întotdeauna, dragul meu”.

Iancu nu avea atâta chef să țină companie îndelungată frumoasei doamne deoarece avea multe alte lucruri la care să se gândească.

„Codrina, te invit în grădina cu flori, așa o poți întâlni și pe Ileana care abia așteaptă să te vadă, de mult aștepta vizita ta”.

„Mulțumesc, dragule, și eu îmi doresc mult să o revăd și să o îmbrățișez”.

În acest mod Iancu a reușit să înghețe acea întâlnire neplăcută, dar doar în acel moment.

Aerul de început de primăvară susura veselie, renaștere, libertate și speranță mai ales pentru Nicolae care reușea în sfârșit să-și încoroneze marele său vis, ultimul său vis căpăta viață.

„E totul bine, domnule?”.

„Totul e în regulă Ion, știam eu că las pe mâini bune această sarcină”.

„Vă mulțumesc, domnule, chiar dacă m-am temut un pic, știți, vizitele neașteptate!”.

„Nu te îngrijora, nu se va întâmpla nimic și petrecerea se va desfășura conform planului. Sunt mândru de dumneata și îți sunt recunoscător ca întotdeauna, prietene”.

„Vă mulțumesc, domnule”.

„Acum sunt mai liniștit și sper să am destul timp să pregătesc documentele, așa încât să fiu în pace cu mine însumi”.

„Este alegerea corectă, domnule”.

„Știm amândoi cât de important este acest pamânt, pentru noi și pentru neamul nostru”.

„Dumneata ești cel care trebuie să decidă pentru viitorul nostru, orice alegeri veți face, noi vă vom sprijini” .

Au zâmbit unul altuia înțelegându-se prin puține cuvinte, de acum Ion semăna cu tatăl lui, s-a demonstrat că erau onești unul cu celălalt.

„Ai ghicit, Ioane, chiar ea este alegerea, în continuare mă voi ocupa de tot, ca moștenitoare a fost aleasă Bristena”.

„Suntem onorați să avem o moștenitoare ca ea, nu suntem dezamăgiți de alegerea dumneavoastră, din contră o împărtășim” .

În grădina cu flori, Ileana își îmbrățișă prietena și îi arătă ultima ei minune, mândră de frumoasa sa copilă.

„Chiar ai dreptate, draga mea, este o copilă minunată, fermecătoare precum tatăl ei”, căută să glumească Codrina.

„Ia și gustă, Codrina, vezi ce bune sunt sarmalele acestea”, insistă Ileana pentru a o face să guste.

„Sunt într-adevăr excelente, îți mulțumesc”.

Petrecerea a fost un succes, toți cei prezenți au dansat până târziu, fericirea plutea în aer. Luna apare deasupra moșiei și parfumează cu flori de speranță, în timp ce stelele se iau de mână și dansează în numele Bristenei. Liniștea dă glas inocenței și iubirii. Se simte în aer un suflu de pace chiar și în inimile care au încetat să mai bată. Luna zâmbește în mijlocul stelelor și nu se rușinează în timp ce arată celor șapte ceruri toate secretele care de acum erau îngropate, secrete care ard în atâtea inimi pline de dragoste adevărată.

